

17 IANUARIE
RUGĂCIUNEA
SF. CUVIOS
ANTONIE CEL MARE

O, Cuvioase Părinte Antonie, înălțimea viețuirii duhovnicești neajunse de gând omenesc, a monahilor icoană prealuminată și acoperământul milostivirii celor din nevoi, auzi suspinurile inimii mele și cu grabnica ta mijlocire izgonește din pustia sufletului meu fiarele gândurilor celor rele, care tulbură mintea mea cea neputincioasă. Pe demoni ai biruit desăvârșit ca un ostaș neînfricat al lui Hristos, purtând coiful smeritei cugetări și fiind încins cu legătura înțelepciunii. Pe mine, cel pururea biruit în războiul cel duhovnicesc din cauza nepurtării mele de grijă, mă întărește Cuvioase, și mă înțelepțește cu lumina sfaturilor tale duhovnicești, pe care ni le-ai lăsat nouă ca pe o comoară ascunsă în vistieria Bisericii.

Ca un soare al monahilor te-ai arătat în amiaza creștinismului, iar noi apropiindu-ne tot mai mult de apusul veacurilor, de noaptea păcatelor suntem cuprinși și cu totul

neputincioși spre nevoințele celor din vechime. Cum dar ne vom mântui, noi, fii cei rătăcitori, când cursele vrăjmașului s-au înmulțit peste măsură ? Nădăjduind în rugăciunile tale Părinte, alerg și eu smerit către tine și într-un suspin de gând cad înaintea ta strigând: trimite ploaia rugăciunilor tale și stinge focul patimilor în care mă primejduiesc până la a fi aruncat în focul cel veșnic. Făcliile stinse ale gândurilor mele le aprinde cu focul dorului dumnezeiesc și în brazdele inimii mele aruncă semințele gândurilor dumnezeiești, ca să aduc și eu rod bogat de fapte bune spre slava Pricinuitorului a tot binele.

Cu adevărat, nu știu a mă ruga și valurile patimilor mele mă împing tot mai mult spre limanul morții. Trupul mi s-a făcut mormânt al sufletului sfâșiat de fiarele patimilor cumplite. Tu, fericite Părinte Antonie, cel ce prin culcarea în mormânt ai rușinat pe diavolul a cărui putere Hristos a zdrobit-o prin punerea Sa în mormânt și Învierea cea de-a treia zi, din mormântul multor căderi duhovnicești mă ridică, punând în mine dorul rugăciunii spre aflarea Vieții. Dă-mi și mie a vedea în această viață învierea sufletului meu

din moartea păcatului și a mă veseli precum Sfânta Elena la aflarea cinstitei Cruci și precum cetele îngerești la aflarea drahmei celei pierdute a Mântuitorului Hristos. Căci cu adevărat pentru noi, păcătoșii, cei încărcați cu multe păcate, trezirea din somnul păcatului este pricină prea adevărată de bucurie și mântuire.

Cu neadormită rugăciunea ta întărește pe monahii ce bine se nevoiesc în mănăstiri, ca toată lucrarea duhovnicească să și-o așeze pe temelia smeritei cugetări. Pe cei din pustie îi păzește cu lumina rugăciunii tale de toate nălucirile diavolești și inimile noastre rănite de păcat le leagă ca un samarinean milostiv cu legătura iubirii tale părintești, turnând untdelemnul rugăciunii și vinul cel tainic al iubirii lui Hristos.

Stâlp de foc al monahilor în pustiul lumii, dar și înaintea tronului Preasfintei Treimi ești, iar eu, ca cel mai greșit între păcătoși, cum voi încerca să mă apropi de tine, Părinte, măcar cu rugăciunea ? De mai este pentru mine nădejde de mântuire, de mai este voința Soarelui dreptății să trimită razele darului Său în întunericul sufletului meu, de biruiește

marea iubirii de oameni a Mântuitorului meu
zidurile cele multe ale păcatelor mele, atunci
și tu, Cuvioase Antonie, trimite înaintea
Domnului ca pe un înaintemergător însăși
rugăciunea ta fierbinte, ca să scap eu de
viforul patimilor ce m-a cuprins. Risipește
asprimea multor neazuri și în cărările voii
dumnezeiești poartă gândul meu, ca să te
cinstesc pe tine totdeauna cu mulțumire, iar
Stăpânului tuturor să aduc pururea
mulțumire, slavă și închinăciune, Tatălui
Celui fără de început, împreună și Fiului Său
Celui iubit întru Care a binevoit și Duhului
Celui Mângâietor. Amin.